

Františkovo slovo

č.56

Nevěříme v éterického Boha

Boží království roste vždycky silou Boží

Hus se stal pohnutkou k dialogu

Papež kázal o tom, jak uchovávat otevřenost srdce pro Boží milost

Papež o rodičovství: povolání, společenství, misie

Papež kázal o tom, jak a čím obohacuje chudoba

Pán nám vrátí všechny drahé, kteří od nás odešli

Mějme na rtech jméno Milovaného

Zveřejněna druhá encyklika papeže Františka

Kde je můj poklad?

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Nevěříme v éterického Boha

„V prvním čtení vnikáme do Boží něhy. Bůh svému lidu říká, jak jej miluje a jak o něj pečuje. To co říká Bůh v tomto čtení z proroka Ozeáše (srov. 11,1-4.8c-9), říká každému z nás. A je užitečné vzít si tento text ve chvíli samoty, vstoupit do Boží přítomnosti a naslouchat: **„Když jsi byl ještě chlapcem, zamiloval jsem si tě, z Egypta jsem tě povolal a zachránil tě z otroctví“, z otroctví hříchu, z otroctví sebedestrukce a ze všech porob, které každý zná, měl a nosí v sobě. „Zachránil jsem tě a učil tě chodit.“** Jak krásné je slyšet, že mne Bůh učí chodit. Všemohoucí se snižuje, aby mne naučil chodit. Vybavuje se mi jedna věta z Deuteronomia (srov. 4,8): Slyšte vy tvrdošíjní: kde je tak velký lid, kterému by byli bohové tak blízko, jako je nám nablízku Hospodin, náš Bůh?“

Touto blízkostí Boha je něha: učil mne chodit. Bez Něho bych neuměl chodit v Duchu svatém. **„Bral jsem tě za ruku. Nechtěl jsi uznat, že jsem se o tebe staral, myslel sis, že jsem tě opustil.“** Takový je příběh každého z nás. „Táhnul jsem tě lidskými pouty, nikoli trestajícím zákonem.“ Pouty lásky, „provazy lásky“. Láska spoutává, avšak spoutává ve svobodě; spoutává tím, že ti dává prostor, abys odpověděl láskou. „Byl jsem jako ti, kdo zdvíhají dítě ke svým tvářím, a skláněl jsem se k němu, abych mu dal najíst.“ Takový je náš příběh, přinejmenším můj příběh. Každý z nás tady může číst svůj příběh. „Řekni mi, jak bych tě mohl opustit nyní? Jak bych tě mohl vydat nepříteli.“

Ve chvílích, kdy máme strach, ve chvílích nejistoty, nám říká Bůh: „Když jsem pro tebe toto všechno učinil, jak si můžeš myslet, že tě nechám samotného, že bych tě mohl opustit?“ Na březích Libye si bylo třiadacet koptských mučedníků jisto, že je Bůh neopustil. A nechali si setnout hlavu s Ježíšovým jménem na rtech! Věděli, že když jim uřezávali hlavu, Bůh je neopustil.

„Jak bych s tebou mohl nakládat jako s nepřítelem? Obrací se ve mně srdce, rozněcuje i soucit.“ Rozněcuje se Boží něha, vroucí jemnocit Boha. On Jediný je schopen vroucí něhy. **„Nevzplanu hněvem pro spáchané hříchy, za všechna nedorozumění a za to, že se klaněli modlám, neboť jsem Bůh a ne člověk, jsem Svatý uprostřed tebe.“ To je deklarace lásky otce ke svému synu. A ke každému z nás.**

Často si říkám, že máme strach před Boží něhou **a protože máme strach z Boží něhy, nemůžeme ji zakusit sami na sobě. A proto jsme často tvrdí, přísní, mstiví...** Jsme pastýři bez něhy. Co nám říká Ježíš v 15. kapitole u Lukáše? Mluví o pastýři, který měl 99 ovcí a jedna mu chyběla. Zanechal je dobře zaopatřené, zavřené na klíč, a vyšel hledat tu ztracenou, která uvízla v křoví... Nebil ji, nevyčítal jí, nýbrž vzal ji do náruče, objal a postaral se oni, protože byla raněná. Jednáte tak se svými věřícími, když zjistíte, že se někdo vytratil z vašeho stáde? Anebo jsme si zvykli být církví, která má v ovčinci jenom jednu ovci, a ostatních devětadevadesát necháme bloudit v horách? Dojímá tě tato něha? Jsi pastýř ovcí, anebo jsi se stal někým, kdo „češe“ jedinou zbylou ovečku? Protože hledáš jenom sebe sama, zapomněl jsi na něhu, kterou ti prokázal tvůj Otec a o níž čteš tady v jedenácté kapitole proroka Ozeáše. **A zapomněl jsi, jak se prokazuje něha? Kristovo Srdce je Boží něha. „Jak bych o tebe mohl přijít? Opustit tě? Jsi-li sám, dezorientován a ztracen, přijď za mnou a já tě zachráním a potěším.“**

Dnes od vás na této duchovní obnově žádám, abyste jako pastýři jednali s Boží něhou. Nechte „důtky“ v sakristii a **buďte něžnými pastýři, něžnými i k těm, kteří vám působí problémy. To je milost. Boží milost.** My nevěříme v éterického Boha, věříme v Boha, který se stal tělem, který má srdce a toto srdce k nám dnes promlouvá: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. S těmi nejnepatrnějšími však jednejte něžně, se stejnou něhou, jakou já prokazuji vám“. To nám dnes říká Srdce Ježíše Krista a o to prosím při této mši pro vás, i pro sebe.

Boží království roste vždycky silou Boží

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní evangelium se skládá ze dvou velmi krátkých podobenství: o semenu, které samo vyklíčí a roste, a hořčičném zrnku (srov. Mk 4,26-34). Těmito obrazy vzatými ze zemědělského prostředí Ježíš přibližuje účinnost Božího Slova i požadavky Jeho království a podává důvody naší naděje a našeho nasazení v dějinách.

V prvním podobenství je důraz kladen na fakt, že semeno zaseté do země *se uchytí a rozvíjí samo*, ať už rolník spí anebo bdí. Důvěřuje ve vnitřní moc samotného semene a v plodnost půdy. **V evangelním jazyce je semeno symbolem Božího Slova**, na jehož plodnost poukazuje toto podobenství. Jako malé seménko vzklíčí v zemi, tak Slovo mocí Boží působí v srdci toho, kdo mu naslouchá. Bůh totiž svěřil svoje Slovo naší zemi, to znamená každému z nás v jeho konkrétním lidství. Můžeme tomu důvěřovat, protože **Boží Slovo je stvořitelské slovo**, které učiní ze zrna „zralý klas“ (srov. v.28). Toto Slovo, je-li přijato, jistě přinese plody, protože sám Bůh mu dá vzklíčit a uzrát cestami, které si nemůžeme vždy ověřit, a způsobem, který neznáme (srov. v.27). To všechno nám umožňuje pochopit, že **Bůh je vždycky, vždycky tím, kdo Svému království dává růst. Proto se tolik modlíme „přijď království Tvé“**. On mu dává růst. Člověk je Jeho nepatrný spolupracovník, který rozjímá a raduje se nad stvořitelským působením Boha a trpělivě očekává jeho plody.

Boží Slovo umožňuje růst. Tady bych rád znovu připomněl, že **je důležité mít na dosah evangelium – Bibli. Malé evangelium u sebe v kapse a denně se tímto živým Slovem Božím sytit**, číst denně kousek evangelia, kousek Bible. Nikdy na to, prosím, nezapomínejme, protože to je ta síla, která způsobuje, že v nás klíčí život Božího království.

Druhé podobenství užívá obrazu hořčičného zrnka. Přestože **je tím nejmenším ze všech semen, je plné života, vzejde a „přerůstá všechny jiné zahradní rostliny“** (Mk 4,32). Takové je Boží království: lidsky nepatrná a zdánlivě nedůležitá skutečnost. **Stát se její součástí vyžaduje být chudými v srdci, nedůvěřovat ve vlastní schopnosti, ale v moc lásky Boží; nesnažit se být důležitými v očích tohoto světa, ale drahocennými v očích Boha**, který má rád ty, kdo jsou prostí a pokorní. Když tak žijeme, proniká nás Kristova moc a proměňuje to, co je malé a skromné na skutečnost, která prokvasí celý svět a dějiny.

Z těchto dvou podobenství plyne důležité ponaučení: **Boží království vyžaduje naši spolupráci, ale především je to Pánova iniciativa a Pánův dar**. Naše chabé dílo je zdánlivě nepatrné vzhledem ke složitosti problémů světa, ale stane-li se součástí Božího díla, nemá strach z těžkostí. Pánovo vítězství je jisté: *Jeho láska umožňuje vzejít a růst každému semenu dobra vyskytujícímu se na zemi*. To nás otevírá důvěře a naději, navzdory dramátům, nespravedlnostem a utrpením, s nimiž se setkáváme. **Semeno dobra a pokoje klíčí a rozvíjí se, protože uzrává milosrdnou Boží láskou**.

Panna Maria, která jako „úrodná země“ přijala sémě božského Slova ať je nám oporou v této naději, která nikdy neklame.

Hus se stal pohnutkou k dialogu

Papež František dnes u příležitosti šestistého výročí smrti Mistra Jana Husa přijal delegaci z České republiky. Kromě emeritního pražského arcibiskupa kard. Vlka, který byl jmenován papežským legátem na probíhající husovské slavnosti, v ní byli zastoupeni představitelé husitské a českobratrské evangelické církve, politického světa a akademické obce. Papežovu promluvu přinášíme v plném znění:

Drazí přátelé,
vítám vás, vážení představitelé Církve československé husitské a Českobratrské církve evangelické, kteří jste přišli do Říma, abyste u hrobů apoštolů Petra a Pavla vykonali bohoslužbu smíření u příležitosti šestistého výročí smrti reformátora Jana Husa. Srdečně zdravím kardinála Miloslava Vlka.

Toto setkání nám nabízí příležitost, abychom obnovili a prohloubili vztahy mezi našimi společenstvími. **Poslušnost vůli Pána Ježíše, který se v předvečer svého utrpení a smrti modlil k Otci za jednotu svých učedníků** (srov. Jan 17,21), nám ukládá **povinnost usilovat o to, abychom se navzájem stále více poznávali a efektivně spolupracovali.** Mnohé spory z minulosti je třeba přehodnotit ve světle nového kontextu, v němž žijeme. Dohody a porozumění dosáhneme, když budeme řešit tradiční sporné otázky s novým vhledem. Především nemůžeme pominout, že **sdílené vyznání víry v Boha Otce, Syna a Ducha svatého, v němž jsme byli pokřtěni, nás spojuje vazbou skutečného bratrství.**

Uplynulo šest století ode dne, kdy tragicky zemřel věhlasný kazatel a rektor pražské university, Jan Hus. **Již v roce 1999 svatý Jan Pavel II.** promluvil k mezinárodnímu sympoziu věnovanému této významné postavě a **vyjádřil svou "hlubokou lítost nad krutou smrtí, na kterou byl Jan Hus vydán" a započítal ho mezi církevní reformátory.** Ve světle tohoto přístupu je třeba dál studovat osobu a činnost Jana Husa, který byl dlouho předmětem sváru mezi křesťany a dnes se stal pohnutkou k dialogu. Toto ideologicky nepodmíněné bádání bude důležitou službou historické pravdě, všem křesťanům a celé společnosti, i za hranicemi vaší země.

Druhý vatikánský koncil prohlásil, že "obnova církve," která „spočívá podstatně v růstu věrnosti jejímu vlastnímu povolání ... je nepochybně důvodem pro hnutí za jednotu ... Tato obnova má tedy zvláštní ekumenický význam." (*Unitatis redintegratio*, 6). Potřeba nové evangelizace tolika lidí, kteří se zdají lhostejnými k radostné zvěsti evangelia, dnes obzvlášť činí neodkladnou povinnost obnovit každou církevní strukturu, aby napomáhala kladné odezvě všech, jimž Ježíš nabízí své přátelství (srov. apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, 27). **Viditelné společenství mezi křesťany jistě způsobí, že tato zvěst bude věrohodnější.**

Tím, že odpovíme na Kristovo volání k trvalému obrácení, jež všichni potřebujeme, budeme moci společně postupovat na cestě smíření a pokoje. Na této cestě se s pomocí Boží milosti naučíme uznávat se navzájem jako přátelé a vnímat úmysly druhých v tom nejlepším možném světle. V tomto smyslu vyjadřuji naději, že se rozvinou přátelská pouta i na rovině místních společenství a farností.

S těmito pocity se duchovně připojuji ke kající bohoslužbě, kterou budete konat zde v Římě. **Bůh bohatý na milosrdenství kéž nám udělí milost, abychom se všichni uznali hříšníky a abychom si uměli odpustit jedni druhým.** Ujišťuji vás o své modlitbě a prosím vás všechny, abyste se modlili za mě a za moji službu. Děkuji.

Papež kázal o tom, jak uchovávat otevřenost srdce pro Boží milost

Křesťan se má naučit chránit svoje srdce před vášněmi a světským lomozem, aby byl připraven přijmout kdykoli Boží milost – tak lze shrnout dnešní kázání papeže Františka při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Existuje „příhodná chvíle“ pro přijetí štědré Boží milosti a **tato chvíle je „ted“**. Křesťan, řekl papež František, si toho musí být vědom a mít srdce připravené k přijetí tohoto daru a vyklizené od „světského lomozu“, který je vlastně „lomozem ďábla“.

Papež se ve své reflexi inspiroval oběma čteními z dnešní liturgie. Od svatého Pavla (2 Kor 6,1-10) převzal důraz na to, aby nebyla »přijata nadarmo Boží milost«, pro niž je příhodná doba »ted«, jak praví apoštol. To znamená, pokračoval papež, že **„Pán nám dává milost pokaždé; je to „dar, který je zdarma. Přijměme jej – vybízeli dále – a věnujme pozornost i tomu ostatnímu, co říká svatý Pavel, totiž »nikomu v ničem nedávat pohoršení«:**

„Je skandální křesťan, který se nazývá křesťanem, chodí do kostela, v neděli je na mši, ale nežije jako křesťan, nýbrž jako světák a pohan. A takový člověk pohoršuje. Kolikrát jen slyšíme v našich čtvrtích, obchodech: »Podívej na tamtoho nebo na tamtu. Každou neděli je na mši a potom dělá to a to...« A lidé se pohoršují. Pavel proto říká: nepřijímejte nadarmo. A jak přijímat? Nejprve je tu ona příhodná doba, o níž Pavel mluví. Musíme být bdělí, abychom zachytili dobu Boží, tedy dobu, kdy bude Bůh procházet naším srdcem.“

„Práh této pozornosti, pokračoval papež, dosahuje křesťan tím, že uvede srdce do stavu bdělosti, vzdálí se každého rozruchu, který nevychází od Pána, a zbaví se věcí, které odnímají pokoj. Srdce osvobozené od vášní – dodal papež – je takové, které přibližuje dnešní evangelium (Mt 5,38-42). Ježíš vykládá starozákonní příkaz »oko za oko a zub a zub«, obrací tuto perspektivu a vyzývá nás, abychom »tomu, kdo nás udeří, nastavili druhou tvář« a s tím, »kdo nás nutí doprovázet jej jednu míli, abychom šli dvě«.“

„Být svobodní od vášní a mít pokorné a mírné srdce. Srdce se střeží pokorou a mírností. Nikdy ne bojem a válkami. Nikdy. To je lomoz: světský lomoz, pohanský či ďábelský lomoz. Pokojné srdce »nedává nikomu v ničem pohoršení, aby nebyla potupena naše služba«, říká Pavel, který mluví o kněžství, ale také o službě křesťanského svědectví, aby nebyla kritizována.“

„Střežit srdce, aby vždycky patřilo Bohu, jak to vypočítává svatý Pavel »**v souženích, v nesnázích, v úzkostech, v ranách, v žalářích, v nepokojích, v námahách, ve bděních, v postech**«,“ pokračoval papež.

*„Všechny tyto věci jsou však nepěkné a já mám střežit svoje srdce, abych přijal Boží štědrost a dar? Ano! **A jak to udělám?** Pavel pokračuje: »**čistotou, poznáním, shovívavostí, dobrotivostí, duchem svatosti**«. Pokorou, dobrotivostí a trpělivostí, která si hledí pouze Boha a udržuje srdce otevřené pro Pána, který přechází.“*

Končil papež František dnešní ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Papež o rodičovství: povolání, společenství, misie

„Vyučovat v tom, co jsme sami přijali. Rodiče jako svědci životní krásy“ (srov. 1 Kor15,3). Pod tímto titulem se nese sněm římské diecéze, který v neděli večer papež František zahájil na Svatopetrském náměstí za účasti více než dvacet tisíc věřících, zejména rodin s dětmi. **„Rozségejte víru a pamatujte, že děti jsou posvátné“**, připomenul jim Petrův nástupce:

*"Naše město se musí morálně a duchovně obrodit. Vše se totiž jeví jako relativní, evangelium jako krásný příběh k četbě, ze kterého zůstane jen představa, aniž by se dotkla srdce. (...)Avšak **naše děti a mládež jsou vystaveni ideologickým kolonizacím, které škodí a ženou do záhuby společnost, zemi a rodinu. Proto potřebujeme skutečné mravní a duchovní znovuzrození.**"*

Pomocí trojice slov pak Svatý otec popsal tajemství rodičovství. Prvním je povolání:

*"**Pán si vás vybral, abyste se milovali a předávali život.** To je dvojí, krásné povolání rodičů, které naše bytí utváří jako Boží obraz. Otcovství a mateřství opravdu znamená plnou realizaci, protože se jimi připodobňujeme Bohu."*

Nezapomínejte, že prvními diváky vašeho povolání k lásce jsou vlastní děti, nabádal papež.

*"**Pro dítě neexistuje větší poučení a svědectví než vidět vlastní rodiče, jak se něžně milují, váží si jeden druhého, chovají se k sobě laskavě a odpouštějí si. To vše naplňuje dětské srdce radostí a pravým štěstím.** Děti sice obývají dům z cihel, ale především obývají mnohem podstatnější domov: vzájemnou rodičovskou lásku."*

Dalším slovem je společenství. Rodičovství se zakládá na biblickém bytí mužem a ženou.

*"**Je to prvotní a zásadní rozdíl, který utváří lidskou bytost. Rozdílnost je obohacující, ačkoli z tohoto obohacení mají mnozí lidé strach. (...) Vzájemnost a doplňování různosti u rodičů vede děti k dozrávání.** Dozrávají tak ve své vlastní identitě tím, že se konfrontují s láskou, kterou se milují maminka s tatínkem, a jejich růzností."*

Pokud však tato různost vede k napětí a někdy také k odloučení, pokračoval papež František, buďte si vědomi toho, že církev vás nosí v srdci a že se tím nepřerušuje váš výchovný závazek. Svatý otec opětovně rodiče vyzval, aby neužívali děti jako rukojmích ve vzájemném boji a nenávisti. **Posledním rodičovským úkolem je misie.** **„Buďte misionáři svých dětí“**, vybízel papež:

*"**Z vašich úst a vašeho života se děti naučí, že následování Pána vede k nadšení a vůli obětovat se pro druhé, že dává stálou naději navzdory obtížím a bolesti.** Nejsme totiž nikdy sami, ale stále ve společenství s Pánem a bratry."*

Poslední papežova slova patřila nejstarší generaci, která zachránila víru v mnoha zemích, kde nebylo dovoleno ji praktikovat. **Prarodiče jsou nositeli moudrosti a jejich přítomnost v našich domovech obohacuje – nestyd'te se za ně**, loučil se římský biskup s věřícími své diecéze.

16.6.2015

Papež kázal o tom, jak a čím obohacuje chudoba

Když se z evangelia odejme chudoba, přestane se chápat Ježíšovo poselství – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež se ohradil proti tomu, aby kněží a biskupové, kteří mluví o chudých, byli označováni za „komunisty“.

Svatý Pavel uspořádal v Korintské církvi sbírku pro jeruzalémskou církev, která se ocitla v nouzi. Dnešní první čtení (2 Kor 8,1-9) zmiňuje tuto skutečnost, a papež František ve svojí homilii mluvil o „teologii chudoby“. Nejprve předeslal, že dnes samo „slovo chudoba uvádí vždycky do rozpaků“. Často – poznamenal František - lze zaslechnout povzdech: „Tamten kněz mluví příliš o chudobě, tamten biskup pořád mluví o chudobě, tento křesťan či řeholnice mluví jenom o chudobě... Nejsou oni tak trochu komunisté?“ – vznesl papež řečnickou otázku a pokračoval: „**Chudoba je středem evangelia**. Kdybychom evangelium odňali chudobu, nic by z Ježíšova poselství nebylo pochopitelné.

Svatý Pavel, když mluví k církvi v Korintu, zmiňuje její pravé bohatství: »vynikáte po každé stránce: ve víře i ve slově, v poznání, ve vší horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali«. Apoštol národů pak poznamenává: »jako tedy vynikáte v tomto, tak se vyznamenejte i v díle lásky«, čímž má na mysli onu sbírku.“

„Když jste tolik bohatí v srdci, bohatí horlivostí, láskou, Božím Slovem, poznáním Boha, nechte toto bohatství sáhnout do kapes. To je zlaté pravidlo. Když víra nesáhá do kapes, není opravdová. Je to zlaté pravidlo, které zde podává svatý Pavel: »Vynikáte v mnoha věcech, nyní se vyznamenejte i v tomto velkodušném díle«. Mezi bohatstvím a chudobou je protiklad. Jeruzalémská církev je chudá, má ekonomické těžkosti, ale je bohatá, protože má poklad evangelní zvěsti. A tato chudá Jeruzalémská církev dala církvi v Korintu zbohatnout evangelní zvěstí, dala jí bohatství evangelia.“

Vy, kdo jste bohatí – parafrázoval dále papež svatého Pavla – kdo jste bohatí ekonomicky a v mnohém jiném, byli jste bez evangelia chudí, ale obohatili jste Jeruzalémskou církev rozšířením Božího lidu. Z chudoby vychází bohatství – dodal František. - Je to vzájemná výměna. **To je základ teologie chudoby. Ježíš Kristus, bohatý Božím bohatstvím, se stal chudým**, snížil se k nám. **A odtud plyne smysl prvního blahoslavenství o chudých v duchu: být chudým znamená nechat se obohatit chudobou Krista a nechtít bohatnout jiným bohatstvím, které není Kristovo.**“

*„Když poskytujeme pomoc chudým, neprokazujeme křesťanské dobročinné skutky. Dobročinné skutky jsou dobré a lidské, ale není to ta křesťanská chudoba, kterou chce Pavel a o které káže. **Křesťanská chudoba spočívá v tom, že dávám ze svého a ne z nadbytku**, dávám z toho, co je nezbytné, **protože vím, že chudý mne obohatí**. A proč mne obohacuje? **Protože Ježíš řekl, že On sám je tím chudým.**“*

Když se něčeho zřeknu - řekl dále papež - ale „nejenom ze svého nadbytku, abych dal chudému, chudé komunitě, obohatí mne to. Jedná ve mně Ježíš, když tak jedním. **A Ježíš jedná v chudém, aby mne obohatil, když takto jedním.**“

*„**To je teologie chudoby, protože chudoba je středem evangelia; není to ideologie. Je to právě toto tajemství. Tajemství Krista, který se snížil, ponížil a zchudnul, aby nás obohatil.** Tak je pochopitelné, proč je blahoslavenství chudých v duchu první. Být chudým v duchu znamená jít touto Pánovou cestou. Chudobou Pána, který se snižuje také nyní, když se pro nás stává chlebem v této oběti. Stále se snižuje v dějinách církve, v památce svého umučení, v památce svého ponížení, v památce svého snižení, v památce svojí chudoby, a tímto chlebem nás obohacuje.“*

Končil papež František ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Pán nám vrátí všechny drahé, kteří od nás odešli

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se sešlo dnes ráno přibližně 25 tisíc lidí, aby si vyslechli katechezi papeže Františka. Petrův nástupce pronesl velice působivou katechezi o zármutku v rodině na evangelium o vzkříšení syna vdovy z Naim (Lk 7,11-15) a mimo jiné v ní řekl:

„V Božím lidu je mnoho rodin, které s milostí Božího soucitu darovaného v Ježíši, dokazují činem, že smrt nemá poslední slovo. To je opravdový úkon víry! Pokaždé když rodina, která má zármutek, nachází sílu k zachování víry a lásky, jež nás sjednocují s těmi, které máme rádi, už nyní brání smrti v tom, aby si vzala všechno. Temnotě smrti je třeba čelit intenzivnější prací lásky. „Bože buď naším světlem v temnotách“ - říká jedna z invokací večerní modlitby breviáře. Ve světle vzkříšeného Pána, který neopouští nikoho z těch, které mu Otec svěřil, můžeme odejmout smrti její „bodec“, jak řekl apoštol Pavel (1 Kor 15,55); můžeme jí zabránit, aby otrávil náš život, zmařila naše city a uvrhla nás do nejtemnější prázdnoty.

V této víře se můžeme těšit navzájem a vědět, že Pán přemohl smrt jednou provždy. Naši drazí nezmizeli do temnot nicoty: naděje nás ujišťuje, že jsou v dobrých a mocných rukou Božích. Láska je silnější než smrt. Proto je cestou umožňování růstu lásky, její upevnování. A láska nás bude střežit až do dne, kdy bude každá slza setřena a „nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest“ (Zj 21,4). Necháme-li se udržovat touto vírou, může doznatý zármutek zrodit ještě silnější solidaritu v rodinných svazcích, novou otevřenost pro bolest jiných rodin, nové bratrství s rodinami, které se rodí a obrozují v naději.“

Mějme na rtech jméno Milovaného

Meditace na mezinárodní duchovní obnově kněží, bazilika sv. Jana na Lateránu

Především bych chtěl poděkovat organizátorům této třetí světové obnovy kněží za to, jak ji připravili. Těší mne totiž, když vidím biskupy společně s kněžími. **Jednou z nejkrásnějších věcí v místních církvích je biskup stojící po boku svého kněze a jejich vzájemná blízkost**, přestože spolu mohou diskutovat a bratrsky mezi sebou bojovat. Biskup se stává otcem svých kněží, pokud si od nich nezachovává knížecí odstup. Bůh vám dává tuto milost spolubytí bratří kněží s bratry biskupy, a tatáž blízkost má být v diecézích. **Je důležité, aby o ni usilovaly obě strany, protože kněžím se někdy hodně líbí biskupy pomlouvat.** Pokud však chcete biskupovi něco vytýkat, seberte odvahu a řekněte mu to zpříma, jako muž s mužem. Jestliže musí biskup sdělit něco nelichotivého některému z kněží, ať mu to také řekne otevřeně, ale s láskou, jako otec.

Takovéto společenství může utvořit pouze Duch svatý, my o něj můžeme pouze prosit. Máme velkou potřebu pastýřů – kněží pastýřů, blízkých Božímu lidu, a biskupů pastýřů, kteří stojí nablízku Božímu lidu a kněžím. **A námitka, že se v církvi diskutuje a bojuje? To je ale pěkná novinka, vždyť je to tak od začátku!** Co zachránilo prvotní církve před rozkolem? Pavlova odvaha říkat věci do očí a odvaha apoštolů, kteří si spolu sedli a rozmlouvali. (...) Nyní mne těší, že vás vidím pospolu, ale později určitě také mezi sebou budete diskutovat. A v tom je Boží požehnání, poněvadž nediskutující církve už zemřely. **Víte, kde se vůbec nedebatuje? Na hřbitovech!** Tam i zeť položí květiny na hrob své tchýně, protože ví, že nebude následovat diskuse.

Není náhodou, že dnes spolu slavíme slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Pán si přál, abychom se v tento den zamysleli nad nekonečnou a milosrdnou láskou Otce, která se vyjadřuje v srdci Syna Ježíše oživující silou Ducha svatého. Kéž se kněží dají přetvářet láskou – trojiční láskou. Blahoslaveného Pavla VI. se jednou zeptali, jaký jediný biblický citát by si vybral, kdyby musel volit. Bez váhání odpověděl: Bůh je láska. **Povolání ke služebnému kněžství je především povoláním lásky.** Naše odpověď je odpovědí z lásky. Je pravdou,

že nikdo z nás, když vyslovuje své první „ano“, je ve svých úmyslech naprosto poctivý. Jistěže poctivost a úmysl jsou tu stále, ale je tu ještě cosi druhotného...Teprve postupně a plynutím času se vše pročišťuje. Děje se tak na pouti svatosti procházející láskou. Ježíš volá vás – i nás – právě takto, z lásky.

Existuje jedna krásná píseň Otce Lucase Casaerta, kterou vaše hnutí často zpívá. Tento belgický misionář žije 40 let v Bolívii a je zamilovaný do Krista. **V písni říká: „Jak jsi o mne, Pane, pečoval, když jsi mne povolal, zvolil sis mne a pravil, že jsi můj přítel. Jaká radost, Pane, když vyslovuji tvé jméno, jaká něha, když naslouchám tvému hlasu, jaké pohnutí mnou prochází, když mlčky poslouchám tvé slovo, které oživuje mé vnitřní ticho“.** Ta píseň je nepatrný detail lásky, maličká pozornost. Nyní se vás otevřeně zeptám: Kdo z vás, když prožívá samotu, únavu, pokušení, nebo když se třeba zamiluje, je schopen stanout před svatostánkem a toto Pánu zazpívat? Nechci po vás okamžitou odpověď...ale nezapomínejte, že i v nejhorších okamžicích, dokonce i když jste se s Pánem pohádali a byli mu nevěrní, nemějte strach. Přijďte ke svatostánku a opět tuto píseň zazpívejte. Řekněte Pánu: „Podívej se na svinstvo, jakým jsem a jaké dělám, pohleď, jak trpím. Ale ty se chováš tak jemně a pozorně,“ a dovoďte slzám, aby vytryskly. Bude to chvíle zvláštní milosti a veliké svatosti, protože i kdybyste byli ve smrtelném hříchu, Pán vám v dialogu lásky odpustí. Pak běžte ke zpovědi. Umějte Pánu zpívat a nezapomínejte, že vám jednoho dne řekl: **Nejste mí služebníci, ale přátelé“.** **Pán nás nazývá přáteli – jaká něha!**

Na povolání z lásky se odpovídá láskou. V Neapoli jsem řekl seminaristům, že pokud Ježíš není středem jejich životů, ať vyčkají se svěcením a nikam nespěchají. Totéž říkám také jáhnům, kteří jsou zde přítomni. Když se muž nebo žena zamilují, nikdy již nepřestanou mluvit o svém milovaném nebo své milované. Po celý den mají na rtech jeho či její jméno. To samé se stane knězi, který se zamiloval do Krista. Poznáte to na něm, i kdyby umíral únavou. Proč? Protože něco z té lásky neustále předává. **Boží lid ve svém smyslu pro víru – který je podle koncilu neomylný – dokáže rozpoznat, zda je kněz zamilovaný do Ježíše, anebo je funkcionářem s pevnou pracovní dobou, či osobou doslova dodržující zákon.** Kněz, ze kterého se stal obecní úředník, končí ve stavu pomatenosti, křičí na lidi a chová se k nim špatně. Chybí mu totiž láska, kterou ztratil, anebo se jeho úroveň lásky výrazně snížila. Zapomněl s Pánem o své lásce hovořit, zapomněl na povolání z lásky!

Kněz slepě oddaný povinností je jako učitel Zákona, popsáný ve 23. kapitole Matoušova evangelia, pro kterého Ježíš ve hněvu a pravdě, s ostrým důvtipem užívá slovo „pokrytec“. Prosím vás, abyste neměli rozdvojené srdce! Ať je v něm láska, milosrdenství a něha, a nikoli přetvářka. (...) Je pravda, že **lidé unavují a obtěžují.** Jeden kněz, jezuita, který byl po celý život univerzitním profesorem literatury, kolem sedmdesátky odešel do penze a požádal svého provinciála, aby ho poslal do nějaké chudé čtvrti. Patřil do jezuitské komunity při teologické fakultě, ve které jsem tehdy byl také já. Jednoho dne mne navštívil a řekl mi: Ve výuce chybí dvě ekleziologické teze. První je tato: Svatý Boží lid je bytostně, neporušitelně a podstatně otravný. Lid působí únavu – onu únavu kněžství a jeho služby. Když kněz pozdě večer uléhá na lůžko, nepotřebuje prášky na spaní. Jde klidně spát!

Prvním důvodem k evangelizaci je láska Ježíše Krista. Ona láska, kterou jsme obdrželi, onen prožitek spásy, který nás vede ke stále větší lásce. Vnímejte tuto spásu. **Doporučuji vám, abyste si přečetli šestnáctou kapitolu z Ezechiela a aby každý z vás spatřoval svůj vlastní příběh v jejím vyprávění** o dějinách izraelského lidu, který se prodává a vzdaluje Bohu. Avšak nejdůležitější je konec příběhu, ve kterém nalézáme pravdu o každém z nás. Bůh zde říká svému lidu: **Navzdory všemu, co jsi mi způsobil, navzdory tvému chování, cizoložství a nevěře, tě k tvé hanbě postavím nad sesterské národy. Kéž by každý kněz ve svém srdci pocítoval, že Pán jej staví do služby lidu právě kvůli jeho nedostatkům a nevěrám a jim navzdory.** A to je cosi nádherného.

Když pohlédneme na to málo, co jsme, a pocítíme svaté zahanbení – nikoli jako služebníci, nýbrž jako přátelé ve službě svého lidu – **tehdy je to právě láska, která nás vede ke hlásání evangelia a přinášení Božího poselství, k tomu, že mluvíme o milovaném a ukazujeme na něho.** Pokud necítíme tuto obrovskou touhu po sdílení, je třeba, abychom se zastavili a modlili se k Pánu, aby se opět vrátil a uchvátil nás. Je to zkušenost, kterou si prošel každý z vás. Na ranní mši do Domu sv. Marty častokrát přicházejí staří manželé po 50 nebo 60 letech manželství, berou se za ruku a žádají o požehnání snubních prstenů. Když se jich ptám, kdo musel druhého snášet, odpovídají: Oba dva. Tato zestárlá láska narůstá životem a nikdy neztrácí iluze. Jako mladí se možná jeden druhého dotýkali s vášní, kterou nyní vystřídalo něžné pohlazení. Kněz, který jde životem v lásce k Ježíši, stále nově vnímá Mistrovo pohlazení, vyhledává jej, sdílí a opětuje svým novým dotykem...

Milujte, dávejte se milovat, otevřete srdce Pánu. A nejenom Ježíše nazírejte, nýbrž povolte, aby na vás pohlížel. Není to jednoduché, protože jsme často unavení, máme spoustu problémů, někdy nás přemůže spánek a člověk před svatostánkem usne. To je ale krásné, protože Ježíš na nás pohlíží, když spíme, jako Otec na spící dítě. Jestliže jsi před Nejsvětějším a usneš, nedělej si starosti, ale choď za ním. Jdi ke svatostánku, neopuštěj ho! V naší diecézi jsem se kněží ptával: Jak se ukládáš ke spánku? Jak končíš svůj den? Většinou otázku nechápali a mnozí odpovídali: No, něco sním, pak si zapnu televizi a jdu spát. Jak smutné, jaká škoda! Zakončil jsi den, aniž bys pohlédl na svého přítele. Svatostánek může být nudný a není to televize, ale najdete v něm lásku. Pokud nevíte, co jí říci, nebo jste-li unavení, řekněte jí to. Když usneš, víš, že se Ježíš na tebe bude dívat, Duch svatý se za tebe bude modlit a že vše vyvstalo z tohoto mlčenlivého dialogu lásky beze slov.

Evangelizace předpokládá právě tuto lásku, zamilovanost do Pána a povolení, aby On si nás zamiloval. Jak o Ježíšově lásce mluvit k lidem? Jak kázat? Nebo – odpusťte mi ten neologismus – jak kerygmaticizovat? Předávat kerygma v téže jistotě, v jaké to dělá Duch svatý?

Můj Bože, ty **homilie!** Mamma mia! Pěkně prosím, mějte slitování s věřícím Božím lidem! Jeden římský kněz mi vyprávěl, že jednou jel navštívit své rodiče a tatínek mu řekl: Mám radost, protože jsme s přáteli našli farnost, kde slaví mši bez homilie. Jinde si zase během homilie věřící odcházejí ven zakouřit, protože už nemohou kněze snést! Vyprávěli mi, že nedávno jeden farář kázal o Antikristu, o ztrátě víry v Evropě a o ekumenismu v rámci tohoto katastrofického a zmateného panoramatu...Škoda, že to byl ztracený čas. Přečetl jsem si na tabletu vše, co napsal, ale lidé neudrží pozornost déle než osm minut! Potom vypnou. Navíc chtějí, abyste mluvili ze svého srdce k jejich srdcím. **Náš profesor homiletiky říkával: Myšlenka, slovo, obraz a pocit – to jediné má homilie mít. Musím se ptát, co chci předat a pomocí jakého obrazu? Jaký cit do toho chci vložit a jaký vyvolat?** Některí lidé mi vytýkali, že jsem v *Evangelii gaudium* homilii věnoval příliš velký prostor. Myslím ale, že kázání je drama našich kostelů. Jsou zde homilie, které jsou vynikajícím konferenčním vystoupením nebo skutečně nádhernou teologickou přednáškou, ale nezasáhnou.

Nezapomínejme, že homilie není konference, ani katecheze, nýbrž svátostina. Boží slovo v homilii stojí na půli cesty mezi *ex opere operantis* a *ex opere operato*. Kázání vyžaduje co nejlepší vlastní vklad, aby Duch svatý promlouval a dotýkal se srdcí. **Jazyk homilie má být kladný, nikoli zakazovat.** Homiletická struktura by, zjednodušeně řečeno, měla obsahovat kerygmatické sdělení, krátkou katechezi o tomto sdělení a případně také jeho životní dopady, které se mohou týkat chování a morálky. V homiliích však většinou často vynecháváme první dva body a ihned přecházíme k morálce, k tomu, co se smí a nesmí dělat. To ovšem není homilie, nýbrž přednáška či katecheze o morálce! Mluvte tedy k Božímu lidu skrze dobře promodlené homilie. Scházejte se po dvou, po třech a připravujte si kázání. Kupříkladu se v pondělí setkejte, v úterý připravte nedělní kázání a pak se nad ním celý týden modlete. Nenahánějte Božímu lidu strach, nenechte ho uprchnout, neztrácejte čas, ale hovořte k němu o Ježíši, o radosti víry ukotvené v Ježíši, o revoluci radostné zvěsti, o lásce přetvářející srdce. Takto svědčí láska zamilovaného o Boží lásce, protože láska je silnější než nenávisť. Ježíšova láska zvítězila nad démonem a smrtí a je silnější než jakýkoli vražedný

terorismus. **Byli jsme povoláni z lásky, abychom se připodobňovali Ježíši Kristu a bezmezně milovali za každé okolnosti.**

Svěřím se vám, že **prožívám velkou lítost, když farář nepokřtí novorozeně, protože je dítětem svobodné matky nebo otce, který se znovu oženil. Nemá na to právo! Křest nelze odepřít!** Snažně vás prosím, abyste si vryli do srdce, že věřící lid se nemá zastrašovat! Nesmíte dopustit, aby vám utekl! Neříkám to z doslechu, ale z vlastní zkušenosti. Vzpomínám si na jednu chudou dívku, tak kolem dvaceti let, která na mne s dítětem čekala po mši v jedné farnosti a obrátila se na mne: „Otče, vy byste mi ho mohl pokřtít?“ Řekl jsem faráři: „Pojď sem...“ , ale dívka pokračovala: „Šla jsem do té farnosti, ale dítě pokřtít nechtěli“. Ona ubohá dcera měla dost odvahy, aby sama přivedla na svět dítě a neposlala ho zpět odesílateli, jak by to lehce šlo a jak se to dnes nosí, a církev jí odepírá křest! Kdopak jsme? Snad puritáni? Pěkně prosím, církev bez Ježíše a bez milosrdenství, to ne! **Nedopustě, aby se věřící lid dal na útěk. To vše se děje, když má kněz srdce úředníka, které se pevně upíná na církevní zákon.** Církev, která je matkou, se tak pro mnohé věřící stává „macechou“. Prosím, dávejte vždy pocítit, že je církev stále matkou! Zeptáte se: „Otče, ale ve zpovědi jsou věci, které nemohu odpustit? Anebo to není podle učebnic morálky přípustné?“ Když mi někdo položí takovou otázku, odpovídám: Tak, jak to udělal Ježíš. Sedmasedmdesátkrát. Nemějte strach.

V Buenos Aires žije jeden velký zpovědník, o tři roky mladší než já. Je to řeholník a má pro tuto svátost charisma. Tráví celé dny ve zpovědnici, před kterou stále stojí zástup lidí. Jsou v něm všichni – kněží, prostí, ale také méně prostí lidé. Je to zástup hříšníků, připomínající lid, který chodil za Janem Křtitelem a vyznával své hříchy. **Jednou zpovědník řekl: „Mám strach, že jsem Pánu nevěrný. Zdá se mi, že hodně a možná příliš odpouštím. Jsou dny, kdy mi to dělá starost.“ Odpověděl jsem mu: „A co, Luigi, děláš, když máš takové výčitky?“ A on povídá: „Kleknou si před svatostánek, dívám se na Pána a svěřuji se mu: Odpusť mi, dnes jsem příliš odpouštěl, ale není to moje vina. Ty jsi mi dal špatný příklad!“**

Opakujte si tuto modlitbu, buďte milosrdní, skutečně buďte takoví. V morálce existuje zřejmý princip: *ad impossibilia nemo tenetur*. Existují lidé, kteří jsou takříkajíc „zapečetěni“ ve svém zvyku, který nedokážou překonat, nebo v životních situacích, ze kterých se nedokážou vyvázat, protože je zde rodina. Ovšem již skutečnost, že někdo přijde do zpovědnice a poklekne, je známkou pokání. Gesto tady předchází slovu, je to kající gesto. Člověk, který činí toto gesto, touží po změně. Lidské hranice jsou častokrát takové, že pouze milost a něha matky církve rozumí, že „nikdo nemůže být nucen k nemožnostem“ a s Ježíšovou láskou říká: „Jdi v pokoji a snaž se více nehřešit“.

V Buenos Aires žije jeden kněz, kterého jsem poznal jako chlapec, potom jsem o něm dlouho nic nevěděl, až jsem ho zase potkal, když jsem byl seminarista a on už byl starý farář. Je to básník, píše nádherné verše, kterými se obrací zejména k Matce Boží. Napsal také báseň hříšníka, který Panně Marii vylévá své hříšné srdce a říká jí: „Už dost, začínám znova“. Poslední sloka té básně je opravdu krásná a končí slovy: „Dnes večer, Paní, míním svůj slib upřímně, avšak v pochybnostech nezapomeň nechat klíče zvenku“. Každý kající, který vychází ze zpovědnice, totiž ví, že klíče, které mu ony dveře opět otevřou, jsou zvenku. Proto milosrdenství ve zpovědnici, milosrdenství.

Existuje problém, který je skandálem. Je to skandál. A tím je problém rozdělení křesťanů! Ekumenismus není nějaký úkol navíc, který je třeba vykonat. Je to Ježíšův příkaz. Příkaz lásky, vyjádřený ve chvíli, kdy měl být odevzdán: „Otče, ať všichni jsou jedno. Jako ty a já, aby svět uvěřil, že ty jsi mne poslal“ (srov. Jan 17,21). **Ekumenismus není jenom úkolem, je hledáním jednoty Kristova Těla, rozděleného kvůli našim hříchům.**

Dnes odpoledne jsem si připravoval promluvu, kterou budu mít k Čechům, katolíkům i nekatolíkům, kteří v pondělí přijedou do Říma, aby si připomněli 600 let

od smrti Jana Husa, který byl upálen za živa. My se pohoršujeme, když ti z ISISu zaživa upálí pilota v kleci, ale my jsme přece ve svých dějinách dělali totéž. Ublížili jsme svaté matce církvi! Ve svém svědomí proto máme nosit prosbu o odpuštění za tento příběh svojí rodiny, za každého, koho jsme zabili ve jménu Božím. Ve třicetileté válce se v Ježíšově jménu zabíjeli navzájem katolíci a kalvinisté. Toto jsou přímo rodinné skandály! Nyní, kdy máme ekumenické povědomí, nám Ježíš skrze svého Ducha dává milost objevit tuto cestu. Vybízí nás hledat jednotu Kristova Těla. Hledat ji především ve svém srdci a působí to Duch svatý. **Duchovní ekumenismus musí prostoupit naše srdce pastýřů. Rány z minulosti musejí být uloženy do Ježíšova Srdce, aby je On mohl zahojit.** Takto dnes jednejte! Učiníme-li středem Ježíše, stane se **následování Jeho příkazu** lásky uskutečnitelným.

Co nám dnes říká Duch svatý? Řekl bych vám jedno: pohledte na všechny rozdíly, které jsou mezi vámi; já myslím, že **normální křesťan neví, jaký je rozdíl mezi luteránem, pravoslavným, kalvinistou, katolíkem, evangelikálem, baptistou...** Ale někdo ano, někdo to ví. Pohledte na dnešní mučedníky. Pohledte na krev mužů a žen, kteří umírají pro Ježíše Krista. **Ten, kdo je zabíjí, ví, že jsou jedno a totéž,** že mají společné jedno: věří v Ježíše! Dobře ví, že jsou jedno. Nezajímá jej, jaký je mezi nimi rozdíl. **Žijeme v ekumenismu krve.** Krev našich mučedníků se smísila. Před démonem existuje jediné vyznání: „Jsem křesťan“. Toho je třeba ho zlikvidovat!

V nich jsme jedno. Vzpomínám si jednou na jednoho faráře z Hamburku v Německu. Ten pracoval na kanonizační kauze kněze, který byl za nacismu popraven gilotinou, protože vyučoval katechismus. Když studoval dokumenty, uvědomil si, že hned po něm byl popraven luteránský pastor z téhož důvodu, protože učil děti katechismus. Krev obou dvou se smísila. Ten kněz – v té době neexistoval biskup Hamburku, sídlil jinde – mi řekl: „Bud' se budu věnovat kauze obou dvou anebo končím.“ Pavel VI. to zmínil ve svojí homilii už před padesáti lety, když kanonizoval katechety z Ugandy, katolíky i anglikány, kteří byli mučedníky z téhož důvodu. Uvědomil si, že krev spojuje. **Je to ekumenismus, který už existuje. Již jsme jedno v krvi svých mučedníků.** Nezapomínejme na to. Z toho plyne duchovní ekumenismus, tedy modlit se za sebe navzájem.

Někdo mi řekne: »Ale, Otče, pokaždé se najde někdo, kdo vydělává na tom či na onom...« - Nestarejme se o to a mějme srdce otevřené jednotě, aby tento skandál, který tvoříme, zmizel. **Když je před vámi nějaké obtížné rozlišování, rozhodnutí o milosrdenství, ptejte se: Co by udělal Ježíš na mém místě?** Taková otázka může pomoci.

A nakonec ještě jedno pokušení, které bych chtěl zmínit. ... **Někdy jsme pokoušeni uvěřit, že jsme pány nad milostí** a nikoli jejími správci. Milost nelze koupit. Je zdarma, je to milost. A mluvím-li o správcích milosti, žádám vás všechny, každého z vás, kteří jsou součástí proudu milosti charismatické obnovy, abyste organizovali semináře o životě v Duchu ve svých farnostech, semináře a školy na vesnicích, abyste sdíleli křest v Duchu, a katecheze, aby se působením Ducha uskutečňovala osobní setkání s Ježíšem, kterým nám mění život. Říkám vám to ze zkušenosti. **Když jsem začal poznávat charismatické hnutí, byl jsem mladý kněz a tento proud milosti velice mne pobuřoval. Zdálo se mi, že jim to všem v hlavě trošičku nefunguje...** jednoho dne jsem během homilie o Duchu svatém řekl: »Dnes někteří křesťané obracejí Ducha svatého na školu samby... **Přešly roky a uvědomil jsem si, jak velice jsem se mýlil. Byla to milost! Milost.**

18.6.2015

Zveřejněna druhá encyklika papeže Františka

V nové synodní aule se dnes dopoledne konala tisková konference, která představila druhou encykliku papeže Františka, nazvanou „*Laudato si' – Tobě buď chvála*“, s podtitulem *Péče o společný dům*. Na publikaci nového dokumentu **Petrův nástupce** upozornil při středeční generální audienci.

„Jak víte, bude zveřejněna encyklika o péči o „společný dům“, kterým je stvoření. Tento náš „dům“ se hroutí, což ohrožuje všechny, zvláště chudé. Apeluji proto na odpovědnost na základě úkolu, který dal Bůh člověku při stvoření: „obdělávat a střežit“ „zahradu“, do níž ho zasadil (srov. Gn 2,15). Všechny vybízím, aby s otevřenou duší přijali tento dokument, který spadá do linie sociálního učení církve.“

19.6.2015

Kde je můj poklad?

Hromadění bohatství kvůli němu samému je příčinou válek, zničených rodin, ztráty důstojnosti. Naproti tomu spravování majetku tak, aby sloužil obecnému blahu, je každodenní boj. To je hlavní myšlenka z homilie papeže Františka při dnešní mši v kapli Domu sv. Marty.

Bohatství „není jako socha“, která stojí bez pohnutí a nemá na život člověka takřka žádný vliv. „Bohatství – řekl papež – má tendenci růst, hýbat se a zaujímat místo v lidském životě a srdci. A pokud se samo hromadění bohatství stane člověku pohnutkou k jednání, zamoří a zkorumpuje mu srdce. **Užívání majetku ke společnému dobru však srdce zachrání.**“

Papež svoji homilii rozvíjel na základě dnešního evangelia (Mt 6,19-23), ve kterém Ježíš učí této pravdě: »Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce« a varuje učedníky: »Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazí mol a rez a kam se zloději prokopávají a kradou. Shromažďujte si však poklady v nebi.« - „Jistě - připouští František – **u kořene hromadění majetku je touha po bezpečí. Avšak riziko jednat tak jenom kvůli sobě a stát se tak jeho otrokem, je obrovské.**“

„Bohatství nakonec neskýtá bezpečnost navždy. Ba dokonce tě v tvój důstojnosti stahuje dolů. Děje se to v rodině. Mnohé rodiny jsou rozděleny. Také u kořenů válek stojí tato ambice, která ničí a korumpuje. V tomto světě je mnoho válek kvůli chtivosti moci, bohatství. Pomysleme na válku v našem srdci. **»Chraňte se před každou chamtivostí« (Lk 12,15)- praví Pán. Protože chamtivost postupuje, stále jde vpřed a vpřed... Je to stupínek, otevírá dveře, potom nastupuje samolibost – myslet si, že jsme důležití, myslet si, že máme moc – a nakonec pýcha. Odtud pak plynou všechny hříchy, všechny. Jsou to stupínky a prvním je chamtivost, chuť hromadit majetek.**“

„Jedno je pravda, že **když Pán požehná člověka bohatstvím, činí jej správcem tohoto majetku pro společné dobro, pro dobro všech a nikoli jenom pro něho.** Není snadné stát se poctivým správcem, protože stále trvá pokušení chamtivosti, touhy stát se důležitým. Tomu tě učí svět a touto cestou tě vede. **Je třeba myslet na druhé a na to, že můj majetek je ke službě druhým a že nic z toho, co mám, si s sebou nevezmu. Užívám-li však to, co mi dal Pán, k obecnému blahu jako správce, posvěcuje mne to, činí mne svatým.**“

„Je to těžké! Jako hra s ohněm! **Mnozí uspávají svoje svědomí almužnou a dávají ze svého nadbytku.** To není správné spravování. Správce si vezme pro sebe, a to, co zbude, dává druhým, všechno. Spravovat bohatství znamená neustále se zříkat svých vlastních zájmů a nedomnívat se, že nám toto bohatství poskytne spásu. **Hromadit ano, dobře. Poklady ano, dobře. Avšak takové, které mají cenu na »nebeské burze«.** Tam hromadit.“